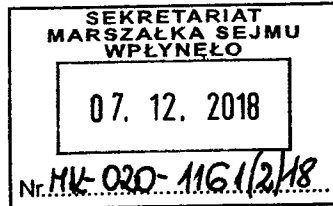

LEWIATAN

Warszawa, 6 grudnia 2018 r.
KL/425/206/AM/2018

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu RP

Pan
Arkadiusz Czarotowski
Przewodniczący Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych
Sejm RP

Pan
Stanisław Piotrowicz
Przewodniczący Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka
Sejm RP

Szanowny Panie Marszałku,
Szanowni Panowie Przewodniczący,

W związku z przekazaniem Sejmowi RP rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (druk nr 3050), Konfederacja Lewiatan przedstawia stanowisko wobec projektu.

Z poważaniem,

Henryka Bochniarz
Prezydent Konfederacji Lewiatan

Do wiadomości:

- Pan Marek Zagórski - Minister Cyfryzacji

Załącznik:

Stanowisko Konfederacji Lewiatan wobec rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (druk nr 3050).

member of **BUSINESSEUROPE**

Konfederacja Lewiatan
ul. Zbyszka Cybulskiego 3
00-727 Warszawa

tel. (+48) 22 55 99 900
fax (+48) 22 55 99 910
lewiatan@konfederacjalewiatan.pl
www.konfederacjalewiatan.pl

NIP 5262353400
KRS 0000053779
Sąd Rejonowy dla
m.st. Warszawy w Warszawie
XIII Wydział Gospodarczy KRS

Stanowisko Konfederacji Lewiatan wobec rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia 2016/679 (druk nr 3050 dalej: "projekt ustawy")

- I. Propozycja zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.¹⁾)

1. Postulat do art. 49 pkt 6) Projektu (art. 106e Prawa Bankowego)

1.1. Brak wyłączenia art. 13, 14, 21, 34 RODO

1.1.1. Konfederacja Lewiatan zwraca uwagę, że projektowany art. 106e Prawa Bankowego nie zawiera wyłączenia art. 13 i 14 Rozporządzenia 2016/679 (dalej: „RODO”), które były przewidziane w wersji z 28.03.2018 r. Brak wyłączenia obowiązków informacyjnych uniemożliwi osiągnięcie celu funkcjonowania Platformy Antyfraudowej. Podmiot, który uzyskał za pośrednictwem Platformy informacje dotyczące określonej osoby fizycznej, będzie musiał ją o tym (zgodnie z art. 14 RODO) poinformować, wskazując m.in. kategorie danych oraz źródło ich pozyskania (tym samym informując taką osobę o istniejącym podejrzeniu popełnienia przez nią przestępstwa, konieczności dalszej weryfikacji itd.).

1.1.2. Konieczne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Platformy Antyfraudowej jest również wyłączenie stosowania:

- a) prawa do sprzeciwu (art. 21 RODO) wobec przetwarzania przez instytucje finansowe danych osobowych pozyskanych na podstawie art. 106d Prawa Bankowego. Korzystanie z prawa do sprzeciwu wymagałoby od instytucji biorących udział w systemie wymiany informacji każdorazowego wykazywania istnienia ważnych, nadrzędnych, prawnie uzasadnionych podstaw do przetwarzania. O ile zdaniem Konfederacji taka nadrzędność interesów będzie miała miejsce, każdorazowe wykazywanie jej w odpowiedzi na wniesiony sprzeciw wobec przetwarzania danych, wiązać się będzie z dodatkowymi obowiązkami i kosztami po stronie instytucji obowiązanych;
- b) art. 34 RODO; skoro bowiem prawidłowe funkcjonowanie systemu wymiany informacji wymaga, aby dane osobowe były przetwarzane bez wiedzy osób, których dane dotyczą, to konsekwentnie wyłączony powinien być obowiązek zawiadomienia osób, których dane osobowe przetwarzane są w ramach Platformy Antyfraudowej o naruszeniu ich danych osobowych.

1.1.3. Wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 13-14 i art. 34 RODO, jak również umożliwienie – zgodnie z art. 21 RODO - osobom wnoszenia sprzeciwu wobec przetwarzania ich danych osobowych (a w konsekwencji korzystania z prawa ograniczenia przetwarzania danych) stałoby w sprzeczności z celem art. 106e Prawa Bankowego (przeciwdziałanie przestępstwom i nadużyciom).

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2361 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106, 138, 650, 685, 723, 864, 1000, 1075, 1499 i 1629.

1.1.4. Art. 23 ust. 1 RODO pozwala na ograniczenie praw i obowiązków przewidzianych w art. 12-22 i w art. 34 RODO, jeżeli takie ograniczenie jest środkiem niezbędnym i proporcjonalnym służącym m.in.: d) zapobieganiu przestępczości, w tym ochronie przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobieganiu takim zagrożeniom; i) ochronie praw i wolności innych osób. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przypadku Platformy Antyfraudowej, która pozwala na zapobieganie przestępstwom popełnianym na szkodę instytucji finansowych i jej klientów, wzmacniając bezpieczeństwo prowadzonej działalności oraz środków pieniężnych (depozytów) klientów zgromadzonych w tych podmiotach. Interes własny instytucji finansowych jest więc zgodny z interesem publicznym (zgodnie z Opinią Grupy Roboczej art. 29 6/2014 w sprawie pojęcia prawnie uzasadnionych interesów administratora danych na mocy artykułu 7 dyrektywy 95/46/WE, taka zgodność interesów może mieć miejsce właśnie w odniesieniu do zwalczania przestępstw finansowych lub innego niezgodnego z prawem wykorzystywania usług).

1.1.5. Dlatego postulujemy wyłączenie stosowania art. 13 – 14 RODO, jak również art. 21 oraz art. 34 RODO w zakresie, w jakim wykonanie tych obowiązków znacząco utrudniłoby lub uniemożliwiło przeciwdziałanie nadużyciom i przestępstwom.

1.2 Umożliwienie uczestniczenia w systemie wymiany informacji „antyfraudowych” wszystkim leasingodawcom oraz podmiotom prowadzącym działalność w zakresie udzielania pożyczek

1.2.1. Ponownie zwracamy uwagę, że projektowana zmiana art. 106d Prawa Bankowego uniemożliwi niektórym leasingodawcom i pożyczkodawcom – wbrew prezentowanym w uzasadnieniu Projektu założeniom – korzystanie z Platformy Antyfraudowej.

1.2.2. Jak wskazano w uzasadnieniu: „system wymiany danych pomiędzy bankami i instytucjami udzielającymi finansowania z udziałem rejestru kredytowego i przy wykorzystaniu analiz antyfraudowych opierających się na profilowaniu niewątpliwie przyczynia się do ograniczania ryzyka operacyjnego występującego w podmiotach udzielających kredytów/pożyczek/leasingów i zmniejszenia strat wynikających z przestępstw popełnianych na ich szkodę oraz szkodę ich klientów”. Z uzasadnienia wynika zatem, że projektodawca nie zamierzał ograniczać ochrony w stosunku do leasingodawców i pożyczkodawców, a tym samym nie chciał wprowadzać nierówności w projektowanym systemie.

1.2.3. Tymczasem, zgodnie z projektowanym art. 106d Prawa bankowego: „banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje utworzone na mocy art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu, oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, mogą przetwarzać, w tym dokonywać profilowania, i wzajemnie udostępniać informacje, w tym informacje objęte tajemnicą bankową, w przypadkach m.in. przestępstw lub uzasadnionych podejrzeń popełnienia przestępstw dokonywanych na szkodę banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i ich klientów, w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania tym przestępstwom (art. 106d ust. 1 pkt 2 Pr. b).

1.2.4. Pojęcie „instytucji finansowych” zostało zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 7) Prawa Bankowego. Wyjaśnić zatem należy, że **podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu operacyjnego (a nie leasingu finansowego) nie są objęte definicją „instytucji finansowej”**. Projektowany przepis upoważnia m.in. podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu (a więc też podmioty prowadzące działalność w zakresie leasingu operacyjnego), do przetwarzania określonych danych, w przypadku przestępstw lub uzasadnionych podejrzeń popełnienia przestępstw dokonywanych na szkodę określonych w przepisie podmiotów sektora finansowego (art. 106d pkt 2 Pr. b). Wśród podmiotów, na szkodę których potencjalnie dokonywane mogłyby być niepożądane działania, pominięte zostały jednak podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu.

1.2.5. W konsekwencji, leasingodawcy, którzy nie są objęci definicją „instytucji finansowej”, nie będą mogli przekazywać w ramach Platformy Antyfraudowej informacji dotyczących przestępstw popełnionych na szkodę ich i ich klientów. Ograniczenie funkcjonowania systemu wyłącznie do leasingodawców, którzy są objęci definicją „instytucji finansowej”, w sposób nieuzasadniony pozbawia pozostałych leasingodawców ochrony, którą zapewniają systemy antyfraudowe, a jednocześnie pozbawia pozostałych uczestników systemu dostępu do informacji o nadużyciach i przestępstwach popełnionych na szkodę tych leasingodawców.

1.2.6. Powyższe względy przemawiają również za rozszerzeniem systemu wymiany informacji także na podmioty, których podstawowa działalność polega na udzielaniu pożyczek (definicja „instytucji pożyczkowej” odnosi się bowiem wyłącznie do podmiotów udzielających pożyczek konsumenckich).

1.2.7. Dlatego postulujemy nadanie art. 106d Prawa Bankowego następującego brzmienia:

„Banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje utworzone na mocy art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub na udzielaniu pożyczek oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, mogą przetwarzać i wzajemnie udostępniać informacje, w tym informacje objęte tajemnicą bankową, w przypadkach:

1. uzasadnionych podejrzeń, o których mowa w art. 106a ust. 3;

2. przestępstw lub uzasadnionych podejrzeń popełnienia przestępstw dokonywanych na szkodę banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, instytucji pożyczkowych, podmiotów, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub na udzielaniu pożyczek oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i ich klientów, w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania tym przestępstwom

1.2.8. Konsekwentnie, należałoby rozszerzyć zakres podmiotowy art. 106e Pr.b. o podmioty, których podstawowa działalność polega na udzielaniu pożyczek. Dlatego postulujemy:

„Do przetwarzania danych osobowych przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub na udzielaniu pożyczek, oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, przepisu art. 13-15, art. 21 i art. 34 rozporządzenia 2016/679 w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 106, oraz zapobiegania przestępstwom, zgodnie z art. 106a i art. 106d, nie stosuje się”.

2. Uwzględnienie w projektowanych przepisach podmiotów, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub na udzielaniu pożyczek (art. 105a ust. 1a)
  - 2.1. Postulujemy poszerzenie grupy podmiotów objętych projektowanym art.105a ust. 1a Pr.b. dotyczącym zautomatyzowanego podejmowania decyzji o podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub na udzielaniu pożyczek.
  - 2.2. W ocenie Konfederacji zasadne jest wprowadzenie ustawowej podstawy umożliwiającej stosowanie również przez leasingodawców oraz pożyczkodawców procesów, w których decyzje wywołujące wobec osoby skutki prawne lub w podobny sposób istotnie na nie wpływające opierają się wyłącznie za zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, w tym profilowaniu. Dotyczy to przede wszystkim dokonywania oceny zdolności kredytowej i wiarygodności klienta na potrzeby zawarcia umowy z podmiotem sektora finansowego oraz dokonywania oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.
  - 2.3. Brak takich przepisów ustawowych i konieczność odwołania się przez leasingodawców oraz pożyczkodawców do jednej z dwóch pozostałych przesłanek, o których mowa w 22 rozporządzenia nr 2016/679, tj. niezbędności decyzji do zawarcia lub wykonania umowy lub zgody osoby, powodują stan niepewności co do stosowanych przez podmioty sektora finansowego podstaw zautomatyzowanego podejmowania decyzji.
  - 2.4. Zdaniem Konfederacji brak jest uzasadnienia dla rozróżnienia, dlaczego do zautomatyzowanego podejmowania decyzji uprawnione są np. banki, a uprawnienie takie nie zostało przewidziane dla leasingodawców (którzy są często członkami grup bankowych) oraz pożyczkodawców. Tymczasem przyznanie takiego uprawnienia również leasingodawcom oraz pożyczkodawcom wpłynęłoby na ograniczenie ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu.

Dlatego postulujemy nadanie art. 105a ust. 1a Prawa Bankowego następującego brzmienia:

„Banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub na udzielaniu pożyczek oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, a także instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, mogą w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego podejmować

decyzje, opierając się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, danych osobowych — również stanowiących tajemnicę bankową — pod warunkiem zapewnienia osobie, której dotyczy decyzja podejmowana w sposób zautomatyzowany, prawa do otrzymania stosownych wyjaśnień co do podstaw podjętej decyzji, zakwestionowania tej decyzji, wyrażenia własnego stanowiska oraz do uzyskania interwencji ludzkiej”.

Przetwarzanie danych osobowych z dowodów osobistych przez podmioty sektora finansowego

3. **Uprawnienie do przetwarzania danych osobowych z dowodów osobistych, o którym mowa w art. 112b Prawa Bankowego, w tym do kopiowania dowodów osobistych, powinno przysługiwać również leasingodawcom oraz pożyczkodawcom.**

Dlatego postulujemy nadanie art. 112b Prawa Bankowego następującego brzmienia:

„Banki oraz podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu lub na udzielaniu pożyczek mogą przetwarzać dla celów prowadzonej działalności bankowej informacje zawarte w dokumentach tożsamości osób fizycznych”.

4. **Ustawa z 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu**

4.1. Wyłączenie obowiązku informacyjnego (art. 14 RODO) względem beneficjentów rzeczywistych

4.1.1. Art. 34 ust. 6 ustawy z 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu („ustawa AML”) stanowi, że: *przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych przez instytucje obowiązane odbywa się bez wiedzy osób, których informacje te dotyczą.*

4.1.2. W ocenie Konfederacji intencją ustawodawcy było wyłączenie względem beneficjentów rzeczywistych obowiązku informacyjnego nałożonego na instytucje obowiązane przez przepisy o ochronie danych osobowych (art. 25 u.o.d.o. oraz art. 14 RODO), na co wskazuje choćby brzmienie art. 34 ust. 6 ustawy AML, odnoszące się do wyłączenia obowiązku informacyjnego na podstawie art. 25 ust. 2 pkt 1) u.o.d.o.²

4.1.3. Wyłączenie to jest w pełni uzasadnione, m.in. z uwagi na to, że wykonanie obowiązku informacyjnego wymagałoby niewspółmiernie dużego wysiłku ze strony instytucji obowiązanej (instytucje obowiązane nie dysponują danymi kontaktowymi beneficjentów, takimi jak adres e-mail, adres korespondencyjny, kwestia tłumaczenia informacji na język obcy).

4.1.4. Wydaje się jednak, że w trakcie prac legislacyjnych nad ustawą AML nie zostały uwzględnione przepisy Rozporządzenia 2016/679. Należy zwrócić bowiem uwagę, że art. 23 RODO pozwala państwom UE na ograniczenie uprawnień osób określonych w Rozporządzeniu (w tym

² Art. 25 ust. 2 pkt 1) u.o.d.o.: przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli przepis innej ustawy przewiduje lub dopuszcza zbieranie danych osobowych bez wiedzy osoby, której dane dotyczą.

obowiązku informacyjnego z art. 14 RODO), jednak akt prawa krajowego przewidujący takie ograniczenie powinien spełniać wymogi określone w art. 23 ust. 2 Rozporządzenia.

4.1.5. Dlatego postulujemy nadanie art. 34 ust. 6 ustawy AML następującego brzmienia:

„Przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych przez instytucje obowiązane odbywa się bez wiedzy osób, których informacje te dotyczą. Obowiązek informacyjny instytucji obowiązanych przewidziany w art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.), nie ma zastosowania względem beneficjentów rzeczywistych”.

Lub

„Przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych przez instytucje obowiązane odbywa się bez wiedzy osób, których informacje te dotyczą. Obowiązek informacyjny instytucji obowiązanych przewidziany w art. 14 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych, nie ma zastosowania względem beneficjentów rzeczywistych”.

- II. Propozycja zmiany do art. 142 tj. w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000 i 1669).

Proponujemy przywrócenie art. 41 ust. 1 i 2 w nowej postaci, a proponowane ustępy zaproponowane jako 1,1a,1 b dodać jako kolejne tj, 3,4,5.

1. Zakład ubezpieczeń może zbierać dane, w tym dane dotyczące zdrowia, ubezpieczonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia, zawarte w umowach ubezpieczenia lub oświadczeniach ubezpieczających składanych przed zawarciem umowy ubezpieczenia, odpowiednio w celu oceny ryzyka ubezpieczeniowego lub wykonania umowy ubezpieczenia.
2. Zbieranie przez zakład ubezpieczeń danych, o których mowa w ust. 1, nie powoduje po stronie zakładu ubezpieczeń obowiązku powiadomienia, o którym mowa w art. 14 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia 2016/679 ~~25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.~~
3. „Zakład ubezpieczeń może podejmować decyzje w indywidualnych przypadkach, opierając się wyłącznie o zautomatyzowane przetwarzanie, w tym profilowanie, danych osobowych w celu:
  - 1) dokonania oceny ryzyka ubezpieczeniowego - w przypadku danych osobowych dotyczących ubezpieczonych,
  - 2) wykonania czynności ubezpieczeniowych, o których mowa w art. 4 ust. 9 pkt 1 i 2 - w przypadku danych osobowych dotyczących ubezpieczonych, ubezpieczających i uprawnionych z umowy ubezpieczenia - pod warunkiem zapewnienia osobie, której dotyczy zautomatyzowana decyzja, prawa do otrzymania stosownych wyjaśnień co do podstaw podjętej decyzji, zakwestionowania tej decyzji, wyrażenia własnego stanowiska oraz do uzyskania interwencji ludzkiej.”

4. Decyzje, o których mowa w ust. 3, mogą być podejmowane wyłącznie w oparciu o następujące kategorie danych dotyczących osoby fizycznej:

- 1) imiona i nazwisko;
  - 2) nazwisko rodowe;
  - 3) imiona rodziców;
  - 4) datę i miejsce urodzenia;
  - 5) wiek;
  - 6) płeć;
  - 7) obywatelstwo;
  - 8) numer PESEL, o ile został nadany;
  - 9) numer identyfikacji podatkowej, o ile został nadany;
  - 10) numer i seria dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;
  - 11) charakter wykonywanej pracy (branża);
  - 12) miejsce zamieszkania;
  - 13) okres ubezpieczenia;
  - 14) przebieg ubezpieczenia;
  - 15) suma ubezpieczenia;
  - 16) stan cywilny;
  - 17) stan zdrowia ubezpieczonego;
  - 18) sytuacja finansowa;
  - 19) data i numer rejestracji szkody, data wystąpienia szkody oraz data zgłoszenia szkody lub roszczenia;
  - 20) identyfikujące umowę ubezpieczenia, której szkoda dotyczy;
  - 21) identyfikujące przedmiot ubezpieczenia.
5. Zakład ubezpieczeń może przetwarzać dane osobowe, o których mowa w ust. 1 i 4, dotyczące ubezpieczonych, ubezpieczających lub innych uprawnionych z umowy ubezpieczenia, bez zgody osoby, której te dane dotyczą, w celach, o których mowa w art. 33 ust. 3, nie dłużej niż 12 lat od dnia rozwiązania umowy ubezpieczenia.”

Usunięto z ustawy przepis art. 41 ust.1, który wskazywał na katalog danych jakie może gromadzić zakład ubezpieczeń. W zaproponowanych zmianach ustawodawca chciał taki katalog jak mierniam wskazać w art. 35 niemniej jest to zabieg chybiony i nieprawidłowy. Przepis art. 35 odnosi się bowiem do tajemnicy ubezpieczeniowej i nie określa bezpośrednio kręgu danych jakie może zbierać i przetwarzać zakład ubezpieczeń.

Usunięto z ustawy przepis art. 41 ust. 2, który zwalniał zakłady ubezpieczeń od obowiązku przekazania klauzuli informacyjnej w zakresie przetwarzania danych pozyskanych nie bezpośrednio od osób, których dane dotyczą. Jest to ważny przepis, bo dotyczy tzw. uposażonych (uprawnionych z umów ubezpieczenia), gdzie spełnienie przez zakłady ubezpieczeń takiego obowiązku jest często niemożliwe lub mocno utrudnione.

Konfederacja Lewiatan, KL/425/206/AM/2018

